

പ്രഭ

• സലാം കരുവെന്പായിൽ

ഇറ്റിറ്റു വീഴുന
രാത്രിയുടെ മാനം
പടർന്നു കത്തുന്ന നഗരത്തിൻ്റെ
കാറ്റാടി മരങ്ങൾക്ക്
എന്നും
തിരുമുത്തികാച്ചപ തന്നെ.
നിദ്രാവിഹീനമായ
നിശ്ചിമം
ചുരുണ്ടുമുടിക്കിടക്കുന്ന ഹൃദയങ്ങൾക്ക്
സാന്തോഷമരുളുന്നതും
ചോർന്നൊലിക്കുന്ന
ശബ്ദങ്ങളെ
പുതപ്പിട്ടു മുടിക്കിടത്തുന്നതും
തെരുവുകൾ പുത്തുനിൽക്കുന്ന
നഗരത്തിൻ്റെ മാത്രം
പകർപ്പാവകാഡം...
ചുണ്ടുപലകകളിൽ
ചുകപ്പുരാശി മാണതുപോകുന്ന
ചില
രേഖാചിത്രങ്ങളുണ്ട്.
ചുള്ളിങ്ങി നിൽക്കുന്ന വേരു ചില
ചുണ്ടാൺി വിരലുകളുടെ
വിനയാർന്ന

നിംഫ കീറുകളുണ്ട്.
ഇരുട്ട് പെയ്യുന്നോൾ
ഭൂമി
കൊമ്പുകൾ
കൂട്ടിയും
ഇലകൾ
തുവിയും
വിതുനി നിൽക്കുംപോലെ.

ഓരോ
അടക്കം പരിച്ചില്ലും
വറിപ്പോകുന്നതും
ഒരു
കിളിവാതില്ലും
നന്നമുരിയാടാത്തതും
ഓരോ
മഴപ്പുറയുടെ സപ്പനവും
അഴകിപ്പോവുന്നതും
പട്ടണാതിർത്തികളിൽ
പുഴകളാക്കേയും
കെട്ടടങ്ങിപ്പോകുന്നതുകൊണ്ടാണ്.

■